Írta: Adminisztrátor
2018. október 22. hétfő - Módosítás: 2018. október 22. hétfő

A magyar Október és az emigráció (Magyar Élet)
2018. október 18. - Amiként a magyar szabadságharc kommunizmus feletti győzelmének megvolt a világpolitikára kiható szerepe, ugyanúgy meglehet és meg is van a szerepe az emigrációnak, akkor is, ha az nem mérhető le a mindennapi eseményekben.

A nemzeti emigráció, amely az '50-es években kutatgatta hasznosságának lehetőségeit, a magyar történelem legnépesebb és legjelentősebb emigrációja. Ugyanakkor lehetőségei a világpolitika Magyarország érdekében kívánt befolyásolása terén talán a legkorlátozottabb. Ennek oka az a körülmény, hogy a nagyhatalmi politika ma már nem országok, hanem kontinensek méreteiben tervez, és ami nekünk a legnagyobb problémánk, az oroszbolsevista megszállás, része csak annak a történelmi eseménynek, amit a háborús helyzet hozott létre 1945-ben, és része annak a politikai gyakorlatnak, ami a háborús események alkotta helyzetet tartós időre rögzítette.
A magyar emigráció nagy vonalakban kétrétegű, két nagy történelmi eseménynek megfelelően, a használatban forgó kifejezéssel „negyvenötös" és „ötvenhatos". A két réteg kiáramlása (vissza nem térése) azonos okból történt: az oroszbolsevista katonai megszállás miatt. De a két emigráció külföldi fogadtatása ellenkező előjelű volt, ezért a lehetőségeik is nagy mértékben eltértek egymástól. A külföld - ez esetben elsősorban Amerika, Anglia, Franciaország - politikai szervei és közvéleménye érzéketlen volt az „ellenséges táborban részt vett" Magyarország sorsa iránt, ami Magyarország első oroszbolsevista megszállását (1944^5) illeti. Merőben más volt a helyzet tizenegy évvel később, 1956-ban, amikorra Közép-Európa oroszbolsevista megszállásának világbotrányos eseményei már felszívódtak, tudatosultak a nyugati köztudatban.
A magyar Ötvenhat jelentősége pontosan abban mutatkozott meg, hogy mértékegységet alkotott az oroszbolsevista terjeszkedés világreakciója érzékeléséhez. Egy cseppet sem kockázatos következtetés a helyzet jellemzésére, ha azt mondjuk, hogy a nyugati hatalmak részéről a természetes lépés csakis a határozott beavatkozás lett volna, azzal a céllal, hogy az Európa fél testére rászabadított primitív gyarmatosítót visszaszorítsák legalábbis határai közé. Sok adat szól amellett, hogy ez fegyveres beavatkozás nélkül is elérhető lett volna. Ezt igazolja a moszkvaiak habozása, kapkodása, kivonulása, taktikázása, és végül az a ma már tisztázott történelmi tény, hogy Magyarország második megszállására csak akkor határozta el magát a Szovjetunió, amikor meggyőződött arról, hogy az Egyesült Államok kormánya nem kívánja a magyar események adta lehetőséget kihasználni arra, hogy az 1945-ben elért Európa-felező

koegzisztenciás és kooperációs politikáján változtasson. Ezt igazolja az azóta eltelt harminc év változatlansága, illetve az akkori helyzetnek megszilárdítása.

A magyar emigráció minden vélt és valóságos megosztottsága ellenére is egységes annak megítélésében, hogy függetlenségünknek és szabadságunknak akadálya az oroszbolsevista megszállás és a diktatórikus kormányzás. Aki a külföldön élő magyarok közül ezzel nem ért, vagy nem érez egyet, az egyszerűen nem emigráns. Ez az emigráció legtágabb értelmezésű meghatározása, de az is beigazolódott a 3-4 évtized során, hogy ennél szűkebbre szabott behatárolás kirekesztő és megosztó hatással van. Káros tehát minden olyan törekvés vagy értelmezés, ami a különböző időben érkezett emigrációs rétegek bármelyikét kirekeszteni igyekszik abból a küzdelemből, amelynek alapvető célkitűzéseiben, az ország függetlensége és belső szabadsága kérdéseiben, megegyezik.
Más volna a helyzet, ha a rétegek, a '45-ös, a '47-es, az '56-os, vagy az újabb és legújabb rétegek bármelyikének több esélye lenne, mint a többinek arra, hogy külpolitikai síkon valami eredményt elérjen a fő célkitűzések terén, amit az ország függetlensége és demokratikus kormányzása követelményében jelöltünk meg. Ilyen lehetőség hiányában parancsolóan szükséges az egységes fellépés minden adandó alkalommal. Az egység felmutatására kiváló alkalom részt vállalni a 30 éves évforduló nyilvános rendezvényein, amelyek minden más alkalomtól abban különböznek előnyösen, hogy egy olyan eseményhez kötődik, amelyhez Ausztrália közvéleménye nagy részének nincs szüksége külön magyarázatra.
Ha nincs is szükség külön magyarázatra, emlékeztetésre annál inkább. Különösen az utóbbi néhány évben, amióta az ausztrál politikai arénában növekvő erővel és a központi (federális) kormányzat hatalmi súlyával lebontásra ítélnek jól bevált demokratikus intézményeket, és olyan változtatásokat sürgetnek, amilyen módszerek miatt kénytelenek voltunk elhagyni szülőhazánkat. Így a 30. évforduló figyelmeztető is, hogy a világ egyik fele sem hagyható szolgasági állapotban annak veszélye nélkül, hogy meg ne fertőzné azt a részt is, amely szerencsés volt elkerülni Közép-Európa és azon belül Magyarország sorsát. Nincs okunk kételkedni annak a számos kitűnő tanulmánynak a megállapításában, amelyek feltételezik, hogy az ötvenhatos magyar felkelés és annak következményeként a kommunizmus végzetes válsága megváltoztatta a világra kiterjedő diktatúra terveit, késleltette a menetrendet, és megadja az emberi társadalomnak a lehetőséget, hogy felépítse ellenálló képességét.
A bolsevizmus fegyveres ereje szolgaságba taszíthatta volna a fél világot (jelentős az is, hogy a bolsevizmus csak abban a birodalomban volt bevezethető, amelynek népe soha nem ismerte a szabadságot), de a világnak azt a részét, amit ma még szabad világnak nevezünk, csak akkor lehet a szolgaság igájába befogni, ha annak belső ellenségei elrágják az éberség idegszálait, és zavaros elméletekkel elbódítják, deviáns akciócsoportokkal megosztják annak társadalmát.
A bolsevizmus nem orosz találmány, és nem csak géppisztollyal terjed.
Amiként a magyar szabadságharc kommunizmus feletti győzelmének megvolt a világpolitikára

kiható szerepe, ugyanúgy meglehet és meg is van a szerepe az emigrációnak, akkor is, ha az nem mérhető le a mindennapi eseményekben. Az a tény, hogy a napi politika menetére nincs erőnk és módunk behatással lenni, nem jelenti szükségszerűen azt, hogy felesleges erőfeszítés minden igyekezetünk. A jókor és jól alkalmazott erőbedobás, ha méretei korlátozottak is, további erők mozgásba lendülését idézheti elő, amelyek már nagyobb eséllyel lépnek a küzdőtérre. S Ausztráliának nagyon szüksége van ma inspirációra társadalmi szabadságjogai megóvásához.
A 30. évforduló ünnepélyeinek nyelvezete nem ok nélkül angol, és nem ok nélkül jelenik meg angol nyelven a három évtized emlékére az emigráció egyik legjelentősebb könyve. Helyzetünk kötelez minket erre, angol nyelvterületen ez a mi külmissziónk. Nem könnyű feladat, mert a világ dolgainak irányítását a koegzisztenciás (a szovjet iránt nem ellenséges) politikára átálló nyugati hatalmi csoportok sajtója épp olyan gyorsított ütemben vette le a magyar kérdést a műsorról, mint az Egyesült Nemzetek Szervezete.

Ami könyv, ami újságcikk 1957 óta megjelent a nagyobb könyvkiadók üzleti hálózatában, túlnyomó részt olyan magyar szerzők angol nyelvű munkái, akik a magyar nép megpróbáltatása idején kidülledt szemekkel éltették Sztálint, akiknek nem fájt az ország oroszbolsevista megszállása, akik maguk is kommunisták lévén, nem ellenezték a diktatórikus kormányzatot. Az ő ellenzékiségük csak az ötösfogattól szenvedett mellőzés miatt volt, nem pedig a magyar nép sorsán érzett aggódás miatt. Ők a hatalom első vonalába vágyó pártemberek, akik „emberarcú kommunizmus" néven hirdették magukat a diktatórikus hatalomba jutásuk érdekében. Őket Moszkva el is fogadta volna, ha a magyar nép kitörő szabadságvágya nem érvényesül oly elemi erővel. „Az események irányítása kiesett a kezünkből" - mondta egyikük, Aczél Tamás, egy interjú során a londoni rádióban. Ezek hamisították meg a magyar szabadságharcról alkotott képet itt külföldön, és ezek súgják a fülünkbe most, hogy a kádári éra alatt a forradalom követelményei lassan megvalósulnak. Ezért fontos ismételni, különösen a következő nemzedék számára, hogy a magyar népnek 1956-ban két fő törekvése volt: az ország függetlenségének kivívása és az egypárt diktatúra megszüntetése.
Ma odahaza, Magyarországon, 1956 úgynevezett tabukérdés, írni róla, vagy nyilvánosan megemlékezni különböző fokozatokban: tilos, nem szabad, nem ajánlatos, nem illik, jobb hallgatni - kinek mennyi mozgási szabadsága van.
Csurka István Új magyar önépítés című tanulmányában írja, hogy 1956 óta Magyarországon minden a lényeges kérdések elhallgatásán épül:
„...1956 és ami utána következett, a magyar történelem máig fel nem mért, a maga valójában fel nem fogott cezúrája és vízválasztója. A forradalomnak nemcsak hogy a története nincs kellőképpen feldolgozva, hanem történelmi fordulópont jellege sincs kimutatva, s talán még csak megsejtve sem a gondolkodásban ... 1945-ben ... nem szakadt meg a magyar lelkekben a

folytonosság tudata. ... S még akkor is, amikor a nemzet nyakára ültetett bábok elkezdték véres és kegyetlen színjátékukat a politikai porondon ... a nemzet belső szervezete, öntudata, ha nem is érintetlen és sértetlen, de valójában ép maradt. S éppen mert ép és lelkében szuverén maradt, tudta véghezvinni 1956 lélegzetelállító, világra szóló csodáját. Felkelt, felegyenesedett, s ha csak két hétre is, de nyilvánvalóvá tudta tenni, hogy ennek a kicsiny darab európai földnek jogos ura, méltó művelője, s hogy szavának, jellemének, gondolatainak tisztes helye van az európai népek parlamentjében. S éppen, mert a forradalom ilyen volt, rendkívüli világesemény, az uralmi rendszerek lényegét leleplező rakétafény, mert tragikusan szép és nagyszerű volt, egyszeri és megismételhetetlen, mert egy nemzet élni akarásának utolsó fellobbanása volt, éppen azért, ami utána következett: a bukás, az eltiprás, a magára maradás is végzetes volt. Csak az lehetett... Ilyen fordulat még egyetlenegy történelmi fordulópontján, egyetlenegy szabadságharcának bukása, egyetlenegy háborúvesztése után sem következett be. 1956. november 4-e óta a magyarság nem a saját történelmét éli..."
Csurka István tanulmányának amelyből a fenti gondolatokat idéztük - végső következtetése, hogy: „...a mai magyar élet minden őrülete, tudathasadásossága, lehetetlensége az évszázadok óta begyakorolt életmentő magatartástól való elfordulásból vezethető le..."
És ami végzetes lehet: „ ... ez a fordulat a lelkekben állt be ... A magyarság ebben a korszakban hagyott fel évszázados magatartásával, azzal a hovatovább már nemzeti sajátosságnak ítélt ellenállási formával, ami eleddig- legalábbis részben - a fennmaradását biztosította; a passzív rezisztenciával..."
Az otthoni magyar író szavai súlyos figyelmeztetés az emigráció számára: az ami az otthoniak elégedettségeként, a rezsim iránti lojalitásként, a helyzetükbe való beletörődésként mutatkozik, valójában a történelmi magatartásban beállt kábult törés, „... eltehetetlenülés, a kilátástalanság és a megalázottság nihilje..."
Ezzel a „ tanknyomatékos" lelkülettel szemben megcsillantja a reményt is:
„Hiába, hogy a nagy »nihil« minden mögött ott van, mégsem mindenki nihilista ebben az országban. Kis közösségek, kevesek szívéből kisugárzó jóakaratok már jobban át tudják hatni ezt a merevségből lassan kigyógyuló népet. ... A feladat az, hogy emelje fel a fejét."
Érzékelve a fentieket, nem kell sok magyarázat ahhoz, milyen nagy lehetősége van az emigrációnak hatással lenni arra a folyamatra, ami otthon, Magyarországon, a kis közösségekben erjed. A 30. évforduló évében és az évforduló hónapjának eseményeiben éppen most kínálkozik a nagyszerű alkalom ráhangolni világszerte ezekre a kis rőzselángokra, hogy az októberi ünnepségek világot átkaroló láncolatával égig érő fénnyel hirdesse egy szerencsétlen nemzet szabadságvágyát.
Szerte Ausztráliában a magyar társadalmi egyesületeket összefogó szövetségek gondoskodtak arról, hogy a 30. évforduló méltó keretek között és a lehető legnagyobb nyilvánossággal nyújtson alkalmat a magyar nép felszabadulásának követelésére. A szervezők megtették a tőlük telhetőt, a többi a magyar közönség feladata, a siker az ő kezükben van. A szervezés méreteiről itt most csak annyit említünk, hogy Ausztrália minden jelentős városában, helyenként több eseményből álló megemlékezés lesz, és ezek elsősorban új hazánk vezetői és jelentős személyiségei tájékoztatására összpontosítanak.
Ezt a célt szolgálja az évforduló alkalmára megjelenő könyv: A Place in the Sun, amely angol nyelvű, képekkel, térképekkel illusztrált leírást ad a magyar szabadságharcról, nemzeti történelmünk keretébe ágyazva, s utalással a mai helyzetre.
A Magyar Október már nem tagadható le, sem mint nemzeti történelmünk nagy eseménye, sem mint világraszóló történelmi epizód. De ahhoz, hogy a hősök áldozata meghozza gyümölcsét,

nem elég az, hogy Ötvenhat ott ragyog a történelem fényes lapjain, mert a kivívott szabadság újra elveszett, és ennélfogva a küzdelem még nem ért véget. A feladat az, hogy a nemzet újra „emelje fel a fejét".
(Magyar Élet, 1986. október 9.)

„Aki magyar, velünk tart!"
Nem lesz abból sem béke, sem szabadság, ha a jövő világrendjébe a bolsevisták beépítkeznek

A magyar szabadságharc 30. évfordulójáról megemlékező események Ausztrália-szerte nagyobbrészt angol nyelven folynak. Az elgondolás nem találkozott osztatlan véleménnyel, voltak, akik úgy gondolják, az angol nyelvű előadás háttérbe szorítja a megszokott magyar nyelvű megemlékezést. Kétségtelen, hogy a magyar nyelvű műsor sokaknak közülünk érthetőbb is, megszokottabb hangvétele közelebb is áll hozzánk, de gondoljunk azokra is időnként, akik - már itt születvén - jobban megértik az üzenet lényegét angol nyelven. Van még ezen kívül is egy szempont, egy minden más szempontnál is fontosabb, amit talán így fogalmazhatnánk meg, hogy: emigrációs külmisszió.
A 30 év előtt időkre visszaemlékezve szemünkbe tűnik egy sajátosság, ami bizonyos nyugtalanságra adhat okot: a nyugati világ közhangulata mintha kevesebb szimpátiát mutatna a kis nemzetek függetlenségi törekvései iránt. Az, amit a vörös hadsereg elkövetett 1956-ban Magyarországon, még fölháborította az emberiséget, de a hét éve tartó afgán szabadság-harc valamiféle elfogadott fegyvergyakorlat unott híranyagává lapult ki a híreket hallgató közvéleményben. Bűnösek ebben természetesen a hírközlő szervek is, de a politikai szisztéma a főbűnös, amely lehetővé teszi és természetesnek fogadja el a nagyhatalmi agressziót.
A fordulópont kétségtelenül 1945 volt, mert az európai hadszíntér feletti nem-európai győzelem felcserélte a nemzeti függetlenség fogalmát a nagyhatalmi élettér-fogalomra. Igaz, a németeknél is már megnyilatkozott ilyen törekvés, de az eleve sikertelenségre volt ítélve egy nála sokkal erősebb konkurens törekvés által. Az elmúlt száz év történelme meglepően következetes. Aki ezt természetesnek látja, az elveti egy titkos terv létezésének elgondolását, de éppen a következetesség sugallja, hogy nem szabad teljesen kizárni egy hosszú távú keretterv létezését.
Arra utalunk, hogy az elmúlt száz év elején népeket egybefogó egységeket (Osztrák-Magyar Monarchia, British Empire) a politikai áramlat divatos eszméi kikezdték, majd a nagy háborúk azokat elsöpörték, a kis népek függetlensége, önálló államisága jelszavainak hangoztatásával. Ám amikor ezek megszűntek, új jelszavak jöttek: gazdasági közösségekben, piacegységekben,

szocialista államközösségekben egybefogni a népeket.
A mi magyar tragédiánk az, hogy akkor szakítottak ki minket a Monarchiából, amikor ott már súlyunk és szerepünk volt, és az „elnyomott szláv népek" éhségének kielégítésére ezeréves országunkat szétosztották, majd akkor soroltak be az új egységbe, amikor elrabolt területeink visszaszerzési kísérletében bűnösnek találtattunk. A nettó eredmény az volt, hogy a szomszéd népek egyesülhettek nyelvrokonaikkal, akik jó nagy területtel csatlakoztak be, mi nem egyesülhettünk a mieinkkel a történelmi jog feladása mellett fennmaradó területtel sem. A tragédia vége a két nem-európai hatalom döntése lett az európai határok véglegesítésére. Ötvenhat magyarja ismét a nagyhatalmi szólamok áldozata lett, mert hitt abban, hogy a világ másik felén más felfogás uralkodik, mint azon a felén, amelybe belelökték. Azt a szomorú tényt, hogy a Szovjetunió a háború végén Közép-Európát uralma alá hajthatta, és ehhez a tehetetlenségig kivérzett bolsevista hatalmat az amerikai anyagi és katonai támogatás segítette, az évszázad botrányának tekinthetjük. A botrány hullámai az amerikai kormányzatot ostromolták, aminek hatására Eisenhower „keresztes hadjáratot" hirdetett a „galád" Szovjetunió ellen. Később a „hadjárat" beleszelídült egy olyan ígéretbe, aminek a megtartása egy lehetetlen eseményhez kötődött. A nagy „antikommunista" elnök kijelentette: ha valamelyik csatlós ország jelét adja annak, hogy képes lerázni a kommunista kormányzatot, számíthat az Egyesült Államok támogatására, szabadsága visszanyerése érdekében. Nem tudhatta Eisenhower, amikor e kijelentésével elkötelezte az Egyesült Államokat a cselekvésre, hogy a lehetetlen esemény bekövetkezik, és személy szerint éppen ő lesz az első, aki Amerikát hitszegővé teszi. De mit árthat ez egy nagyhatalom presztízsének, különösen akkor, amikor a másik fojtogatja a torkunkat.
Ez természetesen ma már mind csak történelem, de a történelem ismerete szükséges és hasznos, mert a hibák megismétlődhetnek. Ezért keressük minden igyekezettel a hírmédia által kápráztatott világkép mögött a reális valóságot, hogy kevés erőnket ne pazaroljuk szét hiába-valóságra. Akkor is el kell fogadni a reális képet, ha az megtépázza reményeinket, mint ahogy nehéz is elfogadni az olyan világpolitikai helyzetet, amiben a kis népek szabadsága, és ezen át hazánk felszabadulása, nem tartozik többé a szóba hozható feladatok közé.
Az általános emberi haladásban bízva hajlamosak vagyunk elképzelni, hogy minden rossz jel ellenére a világ a nagyobb szabadság felé halad. Jó figyelmeztető belegondolni, mily nagymértékben növekedett meg a hatalomban lévők ereje az egyén fölött a technológia jelenkori fejlődésével. Nem ok nélküli a húzódozás a komputerizált személyi igazolványtól. Könnyen megeshet, hogy a jövő századok embere sóvárogva gondol vissza a mai kor emberi szabadságaira. Különösen akkor, ha nem látja meg a mai kor tulajdonságait. Azt például, hogy a magyar népen elkövetett bűnökre nincs panaszfórum, a magyar faj üldözése nem fajüldözés.

Magyarország sorsának, a magyar törekvéseknek és tragikus összeomlásoknak jelen évszázadbeli eseményeivel jellemezhető az egész mai kor politikai és hatalmi arculata. A beteg világ hőmérőjeként leolvasható a magyar nép sorsán további népek szomorú jövője, különösen akkor, ha elmulasztják a jó időben tett védekezést. A mi történelmünk memento historia a még szabad nyugati népek számára. Ezért igyekeznek elfeledtetni a szolgaság szállascsinálói a 30 év előtti magyar forradalmat, vagy legalább is meghamisítani annak valódi üzenetét. A magyar nép nem valamiféle prágai-tavaszos, „emberarcú" kommunizmusért, nikotex bolsevizmusért harcolt, hanem a szabad, független, nemzeti Magyarországért, ahol saját maga megteremtheti azt a magyar demokráciát, azt a magyar szocializmust, azt az állam- és társadalmi formát, amely saját hagyományaiból fakadóan neki a jelenkorban legjobban megfelel. Ne tanítsák a

magyar népet kancsukás muzsikok szocializmusra, rabszolgatartó cowboyok demokráciára. Szégyelljék inkább magukat, hogy így bánnak egy közép-európai néppel, amelynek viharos évezrede során is volt szíve és ereje hozzájárulni az európai civilizációhoz, ami a világot a mai fejlődés útjára tette.
Ötvenhat szerepe növekedőben van. Ötvenhat forradalma 30 évvel ezelőtt egy nép elkeseredett küzdelme volt az őt szorongató szolgaság ellen, ma azonban élő figyelmeztetés a világ számára. Nem lesz abból sem béke, sem szabadság, ha a jövő világrendjébe a bolsevisták beépítkeznek. „Your turn will also come" - így jósolta utolsó sikoltásával angol nyelven, november 4-én 1 óra 30 perckor a Petőfi rádió.
Mi már százszor elmondtuk egymásnak, mi történt 56-ban. Akinek helyén van a magyar szíve, az már megtanulta a szabadságharc eseményeit, levonta annak tanulságait. Odahaza a magyar nép sem felejti el, mint ahogy nem felejtette el annak idején 1848. március 15-ét sem, amely csak 79 év után, az 1927. évi XXXI. sz. törvénycikk értelmében vált hivatalosan is, máig is kitörölhetetlen érvénnyel, nemzeti ünneppé, és hatálytalanította április 11-ét, mint nemzeti ünnepet. Október 23-a már ott van a magyar szívekben és ott is marad. Mindig akadnak dacos hazafiak, akik számon kérik a rendszertől ezt a napot.
Ennek a napnak a jelentősége túlnőtt a kis ország határain. De hatását csak úgy tudja kifejteni, ha bekerül a közforgalomba újra, abban a szellemben, ahogy annak idején - Tamási Áron szavaival - a világ lángoló glóriaként csavarta maga köré a magyar forradalmat.
Nehéz sorsot, súlyos áldozatot vállalt magára a magyar nép azért, hogy példamutatójává váljék ma a világnak, de hogy valóban azzá váljon, a mi erőfeszítésünkre van szükség. Nem kis feladat, és nem csekély áldozatot kívánó cselekedet. Az a tevékenység, amire alkalmat nyújt a 30 éves évforduló, jó bevezetésnek ígérkezik.

Az '56-os forradalom 30-ik évfordulóján

- Ausztrália minden jelentős magyar településén tartanak megemlékezést a magyarok ebben a hónapban, és egységesen fog megjelenni ezeken az ünnepeken a szép kiállítású, gazdag tartalmú kis könyv, amely a magyar történelem rövid áttekintése után adja a szabadságharc kivonatolt történetét.
A könyv összeállítói abban a szerencsés helyzetben voltak, hogy a könyv gerincét képező leírást, a 30 év előtti eseményeket tartalmazó részt, egy ausztrál diplomatának a megfogalmazásában kapták. Sir Keith Shann annak idején az Egyesült Nemzetek Szervezete kivizsgáló bizottságának tagjaként vaskos jelentést állított össze a külföldre került résztvevők és szemtanúk vallomásaiból. Ezt a jelentést az ENSZ 1957-ben korlátolt példányszámban kiadta. A kiváló és teljesen megbízható, tárgyilagos jelentés mindmáig a felkelés legalapvetőbb és leglényegesebb dokumentuma, és érdeme a most megjelenő könyvnek, hogy ezt, ha csak részben is, újra közhasználatba bocsájtja. A 30-ik évfordulóra kiadott könyvet dr. Bodolai Zoltán és Csapó Endre írta, illetve állította össze. Címe: A Place in the Sun.
A 30-ik évfordulóval kapcsolatos fenti gondolataink kifutottak a világpolitika síkjára, hogy annak távlataiban láthassuk meg, mennyi tanulság csapódott le belőle a cselekvő életbe. Sokan

megállapították már, hogy a magyar felkelés fordulópontot jelentett a világra kényszerített politikai menetrendben, amennyiben - lerántván az álarcot a Szovjetunió igazi ábrázatáról - feltartóztatott egy végzetes veszélyű folyamatot.
Ma, 30 év után azt látjuk, hogy a Szovjetunió ábrázatán ismét ott ragyog a béke és az emberi haladás álarca a nyugati politikai cinkosság jóvoltából, és jó úton van ugyanaz a veszély, amit a magyar forradalom három évtizedre késleltetett. De a három évtized nem csak a feledés ködét sűrítette, hanem egyúttal bemutatta a Vörös Paradicsom erkölcsi és gazdasági csődjét is, annak ellenére, hogy ömlött ránk a propaganda, és ömlött a Szovjetunióba a gazdasági segítség.
A történelem folyamatában vannak esetek, amikor nem a nagy erők mozdítják meg a hegyeket, amikor egy kis nép, vagy kis csoport tesz csuda dolgokat. Az, amit most a nagy erők készítenek a világ számára, természetellenes folyamat, és ezért elcsúszhat kicsiny dolgokon is, mint a szovjet páncélos Budapesten néhány lapátnyi zsíron.
A Magyar Október hőseinek tűzereje, csakúgy, mint kicsiny országunk, eltörpül a nagyvilág méreteiben, de alkalmas pillanatban mégis kifejtette világra szóló hatását. Ez a hatás nem múlt el nyomtalanul, elsősorban, mert nem múlt el az ok, ami azt kiváltotta. Az ok, a veszélyeztetettség előszele, ide is átcsapott már. És ha az ausztrál társadalomnak intő példa kell, akkor a magyar Ötvenhat példája az, ami erre a célra a legalkalmasabb.
Legyen gondolatunkban most, az októberi megemlékezések idején, hogy csekély létszámunk ellenére is jelentős cselekedetet vihetünk végbe az egykor már világraszóló esemény felidézésével. A szervezők fáradozásait siker csak akkor koronázhatja, ha a megjelent ausztrálok, akik részére az üzenet szól, ott látjuk a magyar közönség széles sorait is. Legyen újra a jelszó: - Aki magyar, velünk tart! (Magyar Élet, 1986. október 16.)

Évforduló után

A nemzetek állami társadalomban kiteljesedett szuverenitását túlnőtte a gazdasági internacionalizmus, és új keretekbe akarja rendezni a világot
Lezajlottak a nagy évforduló eseményei Ausztrália-szerte, csakúgy más földrészen is, ahol magyarok élnek, beleértve remélhetőleg a Kárpát-medencét is. Ez utóbbiakról majd csak ezután kapunk közölhető értesüléseket, de ami Ausztráliát illeti, az itteni eseményekről is csak részletekben és egymást követően tudunk számot adni, nem is annyira híradóként, mint inkább a teljesség érdekében és az utókor számára.
A már beérkezett hírekből megállapítható, hogy a magyar szervezetek által megrendezett megemlékező ünnepélyeket mindenütt telt házzal tartották. A rendezvények nagy része angol nyelven folyt le, meghívott ausztrál vendégek előtt, azzal a kifejezett szándékkal, hogy emlékeztessük új hazánk közönségét a 30 évvel ezelőtt történtekre.
A megemlékezések népszerűsége és sikere felbátorít a megállapításra, hogy az eltelt 30 év nem homályosította el a nagy esemény emlékét, és az tovább él mindaddig, amíg elérkezik az ország történelmében a változás, amikor a magyar szabadságharc napját az egész nemzet együtt ünnepelheti. Ez a nap el fog jönni a történelem kérlelhetetlen logikája folytán, mert annak megünneplését csak a gonoszság és hazugság rendszerének erőszaka tiltja ideig-óráig.
A megemlékezések során néhány kérdés, néhány gondolat nyílt színre törekszik. Először is felvetődött a kérdés: mi lehetett az ok, ami miatt „Nyugat" tétlen volt, mi több, biztatás jött onnan keletre, a szabadságharc letiprására? Mi az oka, hogy „Nyugat" 1956 óta nem biztatja lázadásra a szovjet rabságra jutott népeket? Miért fogadták be a Kádár-kormányt a legális világhálózatba azután, hogy ENSZ-határozatok sora megbélyegezte véres cselekedeteit, és

nyilvánvaló volt az egész világ előtt, hogy azokat szovjet tankcsordák hozták létre? Miért van, hogy egyszer csak megjelent a Kádár-féle rezsim hivatalos képviselete Ausztráliában? Miért van az, hogy a magyar forradalomról alig jelenik meg kerek évfordulókon is valami a tömegtájékoztatás termékeiben, az is csak mint régi kuriózum, nem pedig az emberi szabadság és demokrácia útmutatása?
Hasonló kérdések egész sora kívánkozik még választ kapni, de talán ez is elég a megállapításhoz: egy jelenség áll előttünk, amit nagy hiba lenne mellőzni, szóba nem hozni. Az első időkben a magyar emigráció politikai helyzetmagyarázói a szovjet-orosz diplomácia fölényével és ügyességével, és ha ez nem volt elég, a szabadvilág nagyhatalmainak naivságával és tájékozatlanságával igyekeztek magyarázatot adni arra a jelenségre, hogy a szovjet rendszer iránti türelem és megértés emelkedőben van, a kommunista-ellenesség nácizmussal, fasizmussal azonosul. Demokráciát is keveset emlegetnek, az egyéni szabadság is háttérbe szorul, míg a kínai hangyaállam „napsütéses történelmi kísérlet az emberi haladás útján".
A jelenség nem elszigetelt, hanem bő hömpölygésű világfolyamat, mely enyhe, de következetes emelkedéssel halad a szocialista diktatúrák megállapodott szintje felé. Nekünk itt Ausztráliában talán azért feltűnő, mert az utóbbi években nagyobb lendülettel, kendőzetlenebb szólamokkal, szinte a világnak más részeit megelőzve ira-modott neki a marxista magaslatok felé. A nagy buzgóság meglehetős ellenállást váltott ki a konzervatívabb gondolkodású ausztrál értelmiség körében. Nem nehéz megjósolni, hogy az elkövetkező években felélénkül a politikai aréna. Ennek előszelét érzi a két nagy párt saját kebelén belül is. Az ellentétek elmélyülnek, ahogy a bajok sokasodnak.
Nem tehetünk magunknak szemrehányást a bekövetkező eseményekben: mi felmutattuk a mi példánkat, amiből tanulni lehetett volna. Évfordulós ünnepélyeinken elkiáltottuk, könyvünkben kinyomtattuk az üzenetet: jó lesz vigyázni, mert bebádogoznak minden ablakot.
A nyugati bolsevizmus talán elviselhetőbb lesz, mint a szláv-bolsevizmus, de Ausztrália legalább annyira a falu szélén van, mint Magyarország. Földéhes szomszédok itt is lesznek, harci gépeiken ők fogják lobogtatni a „diadalmas eszme" lobogóit, és akit koncnak szántak, az lesz majd a reakciós is meg a háborús bűnös is.
Mindez nem a szovjet diplomácia ügyességéből és a nyugatiak ostobaságából fakad, hanem abból a történelmi tényből, hogy a nemzetek állami társadalomban kiteljesedett szuverenitását túlnőtte a gazdasági internacionalizmus, és új keretekbe akarja rendezni a világot. Egyik ilyen neki megfelelő keret a Szovjetunió. Ezért nincs ott semmi baj, holott semmi sincs a helyén, de rend van és csend van, a művilág besúgókkal és rendőrökkel őrzött rendje és csendje, míg a „szabad" világban terrorizmus, háború, gazdasági válság, szankciók, pártharcok, növekvő bűnözés, széthullás, kábítószer, butító eszmék, jövőtlenség, korrupció, és a többi készíti a talajt a demagógok kínálta respublika részére, ahol mindenki egyforma lesz.
A bajok talán lenyugodnak nyugaton is, ha készen lesz a nagy mű. Az élet azért nem áll meg, csak több lesz a rendőr, fényképes igazolványunk száma mindent a hatalom elé tár majd, talán a gondolatunkat is. Az iskolákban tanítani fogják az „átkos rendszer" bűneit, és az utcákat az új világ dicső hőseiről nevezik el. Azután itt is lehet majd elmélkedni a szabadság igazi értelmén, ami valahogy mindig akkor világosodik meg, amikor már nincs. És ha majd az egész világ átélte a nagy eszmét (mint az istálló minden tehene a takonykórt), akkor talán megkeresi az emberiség nemzetközi távlatokban is az elvétett utat. Mert így a fél világot elnyelt szolgaságból a magyarság nem tud önerejéből kiszakadni.
Tudjuk, hogy messze van még a hajnal, mert amikor világméretű folyamat játszódik le, az

sok-sok epizód láncolatával megy végbe, de már érnek a változás gyümölcsei. A nagy szólamokról (népképviselet, proletárok állama, kis népek szabadsága, stb.) lehullt már a máz, már láthatók itt is, ott is a technokrácia monopolistái, mint a világ új urai, akiknek a bábszínházában a politikusok egymásra rázzák az ökleiket.
De a népek egymásnak ugratása, társadalmi osztályok egymás nyakára uszítása lehetőségei egyre inkább beszűkülnek, a Kelet-Nyugat, kapitalista-kommunista ellentábor harmadik világháborúval, atombombával terrorizáló nagy hazugsága elveszti hitelét, annak nyomán szembeötlik Európa közös megszállásának ténye. Amikor a világ majd átérzi ezeket a szólamok mögötti valóságokat, akkor majd pirkad a hajnal, és talán eszükbe jut az embereknek 1956 októbere.
(Magyar Élet, 1986. november 6.)

Utószó 2018-ban
A világ helyzete 1986 végén az US-USSR hatalmak duális fegyveres erejére alapított világállam létrejöttének folyamatában volt. Hazugság volt a hidegháború, hazugság ma is, hogy a Szovjetuniót Reagan és Thatcher buktatta meg. Birodalmaik és az atlantista nyugat-európai államok a Szovjetunió fennmaradásáért fáradoztak.
Nyugat összes atlantista államai a szocialista ideológiára igazodtak, ugyanakkor polgárosodott a Szovjetunió.
A szovjet állam 1989-re összeomlott. Pontosan az történt, ami '56-ban Magyarországon. Kísérleteztek a kommunizmust elfogadhatóvá tenni.
A magyar forradalom 1956-ban megingatta a kommunizmus minden mutációját, már akkor megbuktatta az utána jövő 33 év minden kísérletét.